

CULTURA/ESPECTACLES

OPINIÓ

La granota, pels infants

Josep Maria Figueres

Sovint els observadors de la cultura catalana hem d'estar immersos en una situació específica vital per adonar-nos de les mancances sectorials que tenim o dels avenços que afortunadament es van produint. Per exemple tenir un fill petit per copsar quina és l'oferta cultural catalana adreçada per aquesta edat. Així els pares d'infants menors de set anys poden assabentar-se que *Cavall Fort* treu un suplement infantil anomenat *Tatanu*, que ha sortit el número 2 d'una nova revista *Picotí* pels més petits, els que encara no saben llegir i n'aprenen. Que *Tretzevents* arriba al número 600 de feina callada i eficaç, que *Comucac* consolida la seva presència al Principat... En el camp dels espectacles el Teatre Regina, la Fundació Miró, el moviment Rialles i un llarg etcètera cada dissabte o diumenge presenten titelles o pallassos mentre que els vídeos, gràcies al suport de la direcció general de Política Lingüística de la Generalitat, han encertat una tímida presència en els quioscs i llibreries.

En el camp dels discos i cassettes m'agradaria posar de relleu les cançons infantils que diverses editores promouen com La Pataqueta, Ara va de bo, Rovell d'ou, Foc i fum, l'excel·lent sèrie de contes infantils *La ràdio de vidre* promoguts pels Serveis de Cultura Popular, etc. Un lloc especial d'honor és mereix la col·lecció *La Granota*, on es donen la mà l'Angel Daban, la Teresa Rebull, el malaguanyat Xesco Boix, Toni Giménez, Rovell d'ou, Ara va de bo, La Tramuntana, etc. Editores com Audiovisuals de Sarrià han de tenir el reconeixement social per la seva labor tan costosa i tan poc agraïda que introdueix els infants en una llengua, una mentalitat i una cultura.

Fa uns anys la benemèrita discogràfica Edigsa va promoure les *Llegendes de Catalunya* i la *Història de Catalunya* amb cançons on Guillermina Motta, Miquel Cors, la Coral Sant Jordi, Marina Rossell, La Trinca, el cor de Virtèlia, etc. s'aplegaren a l'entorn de Jaume Picas i Antoni Ros-Marbà per oferir dues belles obres avui exhaurides i necessitades urgent de reedició. Totes aquestes iniciatives, les existents i les pendents de retrobament són peces bàsiques en el nostre redreçament. I aquí és on voldria fer una reflexió que ajudaria directament infants i pares i alhora els productors culturals. No es podria fer una promoció específica de tota aquesta oferta mitjançant els mecanismes que avui disposa ja la cultura catalana: premsa, revistes, televisió, escoles, entitats, institucions i organismes?

Tenim una responsabilitat col·lectiva des de la feina cívica. Ara que els partits comencen a dir als polítics que per això cobren i que la feina ha de ser ben feta, no es podria ajudar aquest ampli sector, des de la professionalitat dels polítics i els tècnics pensant en els infants i en la normalització, amb mesures imaginatives com fulletons, anuncis televisius o catàlegs distribuïts a les escoles i guarderies.

Si els anys setanta es parlava del futur de la llengua i es feia l'esperança en la joventut avui com no actuem damunt la infància i contundentment, amb accions de gran abast, el divorci entre la cultura catalana i el poble ras cada cop serà més gran. ■

**Josep M. Figueres és membre del Club Arnau de Vilanova*